

**Абонаментътъ
въ прѣдплатѣ:**

За 3 мѣсеца 1.50 л.
" 6 " 3.— "
" година 5.— "

За въ странство се прибавятъ:
2 лева и 50 ст.

ИЗЛИЗА ВСѢКА СРѢДА.

Неисплатени писма не се приематъ. Ръкописи се връщатъ на разности на автора.

НАРОДНА

САМОЗАЩИТА

ОРГАНЪ НА НАРОДНИТЪ ИНТЕРЕСИ.

Всичко за народа и всичко чрезъ народа

Обявленията се приематъ по слѣдующитѣ цѣни:

За 1 стр. 50 стот. на редъ
" 2 и 3 " 30 " " "
" 4 — " 15 " " "

за първъ пжтъ, и по 10 стот. за
всѣки слѣдующъ.

За обявления на Сжд. Пристави
се плаща по 5 стот. на дума
за първъ пжтъ и по 2 стот.
за всѣки слѣдующъ

Единъ брой 10 стот.

Adresse:

Rédaction „Narodna Samozachta“, à Varna (Bulgarie.)

Всичко се адресира до редакцията въ гр. Варна.

Мнозина познати и непознати приятели ни запитватъ бихме ли дали мѣсто въ вѣстника си на съобщенията, които биха ни направили. Отговаряме на всички изедно, че редакцията ще дава мѣсто на всичко ново, сериозно и интересно, което добри приятели на „Народна Самозащита“ би ѝ пратили. Редакцията, при това, извѣстява, че никого отъ дописниците си не ще изложи на обида или оскърбление.

Никола Д. Драгулевъ

А Д В О К А Т Ъ

въ г. Варна.

Извѣстява на интересующитѣ се, че приема да води и защитава всѣкакви—граждански и уголовни дѣла—прѣдъ всичкитѣ сѣдилища въ княжеството.

Писалище: домъ Икономовъ, IV участъкъ, улица „Наинска“, № 917, задъ Окржжний Сждъ.

Писмото на Бендеревъ до Драганъ Цанкова.

Не бихме обърнали внимание на писмото, испратено отъ А. Бендеревъ до водителя на Цанковиститѣ, носяще датата 13-й Януарий 1895 год., и прѣвъспроизведено отъ всичкитѣ почти наши вѣстници, ако въ това писмо не се съзира оная легкомисленность, оная безочливостъ, оная нахалность, оная егоизмъ, които сж свойственни само на крайно егоистичнитѣ властолюбци, непатриотитѣ и зложелателитѣ не само на отечеството си, народа си, но и на всичко човѣшко—на всѣка човѣшка свобода. Ний нѣма да печатаме тукъ цѣлото писмо. То ще е извѣстно вече на много отъ нашитѣ читатели. Онуй, което нѣма да пропустнемъ, обаче, то е да отбѣлѣжимъ важнитѣ пассажи на това писмо, пассажи, които иматъ политическо значение и рисуватъ идеалтъ, на който служатъ нашитѣ православни, вѣрни и прѣдани руссофили. Ето пассажиитѣ:

I. „Вий разбирате, захваща А. Бендеревъ, съ какво удоволствие азъ прочетохъ въ българскитѣ газети описанието на срѣщата Ви отъ народа (курсива нашъ) въ България“.

II. „Когато бждете повиканъ да посрѣдствувате—а това навѣрно ще бжде скоро (курсива нашъ)—за признаването на Принца Фердинанда, бждете малко осторожни. За тона дѣло не се залавяйте до като Принца не направи важни нѣкои постѣпки, за да отмахне руското къмъ себе си недовѣрие. Една—най-главната—постѣпка е: истласкването отъ властѣта Начевича и Петрова (курсива нашъ) и гровѣряването ѝ на испитани руски друзья“.

III. „Ако той (Фердинандъ р.) бѣше настоялъ да Ви пусне прѣди да станатъ изборитѣ, нече съмнение, до сега той щѣше да е законенъ „Князь“... Азъ отивамъ по нататъкъ: считамъ, че признаването на Принца за българский Князь ще е едно „чудо“

IV. „Помнете всѣкога, че народитѣ мжчно се изгубватъ отъ земното лице, когато частнитѣ хора не само умиратъ отъ собствена смъртъ, но умиратъ и като политически единици. Не забравяйте че бждещето на земния шаръ е обезпечено за великата наша сестра и майка—Руссия. Не забравяйте, че въ най-скоро врѣме тя ще бжде „вершителница судьбы“ не на българский народъ само,

но и на много велики и могущественни господарства. Знайте, че грубата сила, отъ която още надълго зависи сждбата на царствата, е на страната на младата наша покровителка.“

V. „Ако Принцъ Фердинандъ иска да стане българский Князь, нека по рано стане българинъ; нека повѣри властѣта на тѣзи лица, които се ползватъ съ довѣрието на българский народъ и на Руссия“.

и VI. „Лично за себе си, азъ съмъ вече рѣшенъ да не се завръщамъ въ България до тогава, до като не се убѣдѣмъ, че Принцъ Фердинандъ ще бжде признатъ или отстраненъ (курсива нашъ). Азъ вече не съмъ сторонникъ на насилственни дѣйствия, а пъкъ никога нѣма да признамъ властѣта на единъ незаконенъ Князь руссофобъ. Другъ е въпроса, ако се убѣдѣмъ, че княза е станалъ истински българинъ, а слѣдователно руссофилъ. Въ такъвъ случай азъ ще бждѣ неговий най-вѣрноподаваный слуга“. Какъвъ егоизмъ и надутость отъ една страна и какво нископклонничество и раболѣпие отъ друга!

Въ първий отъ тия пассажи пассажи г-въ Бендеревъ е искалъ да покаже като до колко съ нетърпение българский народъ е чакълъ възвръщанието на Др. Цанкова и какъ тържественно, слѣдователно, той го е посрѣщалъ. Наистина, много приятели и неприятели (като Стоилова напр.) посрѣщнаха Цанкова. Но българский народъ не го е посрѣщналъ. Всички, наистина, чувствоваха едно удовлетворение отъ възвръщанието на емигрантитѣ—отъ тѣхното амнистиране—но не отъ Цанкова това чувство се подбуждаше. Никой не може отказа, че едно врѣме Цанковъ е игралъ жива рѣля въ народнитѣ ни сѣбини—въ политическия ни животъ и, когато се посрѣщаше той, мнозина, може би, се въодушевляваха или по добръ въсхищаваха и самооболщаваха, че Цанковъ ще донесе пакъ нѣщо хубаво за България. Но сега, когато вече, той бѣше помѣжду насъ и когато замина за Россия на поклонение и докладъ на царя—всѣки ще разбере, че народа не тѣй тържественно е посрѣщналъ Цанкова, като се знае, толковъ повече, че измѣжду руссофилитѣ има у насъ и много руссофоби. Много хора тогава си спомниха за добринитѣ на стареца. Мнозина отъ тѣхъ питаха живи надѣжди, нѣ и мнозина считаха неговитѣ старини за баражъ на бждѣща една дѣятелность. Ето защо, може да се каже, че когато се говори за посрѣщанието на Цанкова отъ народа, трѣбва да се каже, че то е станало съ униние и конфузия, Бендеревъ преувеличава и то именно тамъ, гдѣто счита възвръщанието въ България на своя свѣтецъ за народно тържество. Това сж думи, които експлоатиратъ всички политикани у насъ.

Вторий и слѣдующитѣ пассажи на Бендеревото писмо сж наставления, които той дава на Цанкова и хвърля поглѣдъ на себе си. Въ вторий пассажъ Бендеревъ декларира, че Цанковъ е прѣдопрѣдѣленный мирносецъ и посрѣдникъ мѣжду България и Руссия или по-добрь мѣжду князь Фердинанда и русский царъ. Но „за тона дѣло не се залавяйте, казва Бендеревъ, до като Принца не направи

важни нѣкои постѣпки, за да отмахне руското къмъ себе си недовѣрие“. А най-главната постѣпка, спорѣдъ него, е да бждѣтъ истласкани Начевичъ и Петровъ отъ властѣта и да се повѣри тя „на испитани руски друзья“. Кои сж, г-нъ Бендеревъ, „испитанитѣ руски друзья“? Не сж ли само генералитѣ и слѣпнитѣ политически хора, като тебе, които слѣпо слѣдятъ царѣтъ, които сж негови испитани друзья? Какви постѣпки и отстъпки искашъ ти отъ отечеството си, отъ народа, който тя е родилъ? Това ли: ниско да целуне той ботуша на царя, да прѣклони глава, да се обърне на робъ и скотъ? Що иска отъ насъ руский народъ? Не братството ли? Кой отказва на тоя народъ дружелюбието, солидарностьта, братскитѣ обрѣщения и отношения? „Но за руский царъ“? ще попиташъ ти. На тоя царъ искате вий да прѣдадете независимостѣта на отечеството си. Но това знаете ли? това значи необичане, нелюбене народа, който тя е родилъ. Русски „друзя“ днесъ, сж „друзята на царѣтъ, който убива“, гнѣти, заточава. А българский народъ люби своята независимостъ. Съ „русскитѣ испитани друзья“ Бендеревъ ясно иска да ни каже, че България ще влѣзе въ пжтътъ на мирното си развитие само тогава, когато стане руска провинция и когато нейното управление се повѣри като на него хора, които ще служатъ на руска служба на руский царъ и ще признаватъ бруталната сила на насилнята за регулиращъ обществата принципъ. Ето защо той вика: навѣнъ отъ властѣта Начевичъ и особенно Петрова, който е воененъ министръ. Но не, бай—Бендеревъ, истинскитѣ патриоти обичатъ да повѣряватъ сѣбиниитѣ на отечеството си въ ржцѣтъ на испитани еднородци „друзя“ и то испитани въ туй именно, че тѣ сж готови да пазятъ независимостѣта и свободитѣ на народа си. Да земете Р. Петровото мѣсто е хубаво, но съ достойни за човѣка побуждения, а да продадете България, да я турите подъ една тирания—това вече не е патриотизмъ. Но за признаването на Княза, Цанковъ не трѣбвало да се грижи прѣди да ни тури въ руския ржкавъ: прѣждума му „признанието“, когато въ ржкава тѣсно ще бжде да се помрѣднешъ даже! Онова, което ний искаме и всѣки искрененъ човѣкъ трѣбва да иска, то не е признаването или непризнаването на Княза: то е добиването на оная независимостъ и оная свободи, при които наций народъ би можълъ и би трѣбвало свободно да се развива. А това, че Россия или друга държава щѣла или нещѣла да признае Княза, народа—работний и трудолюбивъ—производителний народъ—малко го грижи. Признаването или непризнаването на княза, кой князь, този ли или други да бжде (подобно на това кой министръ—този ли или онзи да бжде), интересува само интересантитѣ политикани. Ето защо, като вѣрва въ могуществото на Царя, Бендеревъ счита бждѣщето Князувание на Фердинанда и за „чудо“. И да, чудо е и царуването на царя, чудо ще бжде и това, ако той ни натисне съ желѣзната си мечешка лапа—но чудесата, когато сж фатални, не сж скръбни. Скрѣбното е това, че човѣкъ, като Бендеревъ, люби робството, рабо-

лѣпствува прѣдъ царя и продава независимостта на отечеството си.

Бендеревъ върна, че българският народъ е Царюфилски и той мисли, че, ако Цанковъ би билъ пустнатъ въ България прѣди изборитѣ за народни прѣдставители, то княза би билъ до сега „законенъ“. И какъ така? На: ако Принцъ Фердинандъ, казва Бендеревъ, иска да остане български князь, иска по-рано стане българинъ т. е. руссофилъ (или „слѣдователно руссофилъ“), послѣ да даде властта на „испитани друзѣ“, да наложи руски калпакъ и хайде. При такъво стечение на мислитѣ ясно вече се разбира идването на Цанкова въ България и неговото заминаване обратно въ Россия. Русскитѣ испитани друзѣ сж мислили че Цанковъ, щомъ дойде въ България, ще бѣде облѣченъ въ властта, ще извика: „крѣсте божіе помагай“, ще напълни колимбитрата и ще покрѣсти Фердинанда въ православнието, ще се почне една русска политика и за тѣхъ ще настане царството, което ако не настане ще останатъ пакъ да служатъ въ самата Россия на рускиятъ царъ. Колко сж наивни тия хора! Наистина, България е малка, тя може чрѣзъ насилия да бѣде покорена отъ друга държава; но въ нея има вече една достатъчна сила, която я крѣпи и е за нейната независимостъ. Тая сила нече даде току туй лѣсно да се докопатъ до народнитѣ свободи равнитѣ вложелатели на отечеството ни. Ний мислимъ, тази сила е испратила и Цанкова на разходка въ Петербургъ и тая сила нече даде и за бѣдѣще мѣсто на такива хора, които за личнитѣ си дертьове и капризии, за лични удовлетворения сж готови да продаждѣтъ и прѣдаждѣтъ въ чужди рѣцѣ отечеството си—еднородцитѣ си. Ний не говоримъ тука само за руссофилскитѣ стрѣмления. Сжщото трѣбва да се разбира и за австрофилитѣ. Верѣдъ тия двѣ противоположни течения има едно срѣдно-чисто независимо. Това течение е прѣдмѣтъ на тукущо казанитѣ ни думи. То е силно и то се усилюва всѣки деѣ, защото то расте и основитѣ му сж здрави, а освѣнъ това то се подкрѣпя отъ антагонизма на другитѣ двѣ и именно така: противъ домогванията на руссофилитѣ съ него сж австрофилитѣ, а противъ домогванията на австрофилитѣ съ него сж руссофилитѣ. Това течение у насъ, мислимъ ний, трѣбва да се поддържа и слѣди, то е единственното, което може да вдѣхва вѣра въ хората, които обичатъ свободата и независимостта и което ще покара, ако стане сериозна и здрава сила, народний корабъ къмъ спасителното пристанище.

Ний не желаемъ никой българинъ да бѣде нискъ „вѣрнопоподанный слуга“ на нѣ кой царъ или князь. Толковъ повече на князь и конституционенъ князь—който не е друго нищо освѣнъ управителъ, по волята на народа, ако не и по волята на рускиятъ царъ, на какъвто князь само мисли да служи Бендеревъ.

И тѣй, Бендеревъ прави едно прѣстѣпление като надува кожата на Д. Цанкова, като иска турението на България подъ управлението на руския камшикъ и щикъ, като иска замѣстванието на българитѣ управници съ руски испитани друзѣ и най-послѣ като признава, че той ще служи на бруталната сила на рускиятъ царъ, която ще бѣде „вершителница судебъ“.

Варненското Околийско учителско дружество е държало на 12-й того, въ педѣля, първото си общо извънредно засѣдание, на което сж присѣдствували учителитѣ и учителскитѣ, членове на дружеството изъ Варненското учебно окръжие. Мѣжду взетитѣ въ това събрание рѣшения, които ще публикуваме въ идущий брой на „Н. Самозащита“, е и това: да се испрати слѣдующия до Господина Министра на Народното Просвѣщение

Протестъ.

Господине Министре,

Въ послѣднитѣ врѣмена ний сме свидѣтели на множество произволи отъ страна на правителственнитѣ административни агенти, у-

пражнявани върху беззащитнитѣ ни другари, които произволи възмущаватъ и нѣй-хладния темпераментъ. За да спомнимъ единъ самъ, и нѣй важниятъ случай, който тѣй чувствително нацѣрбява общо правата и интереситѣ на всички учители непосредствено, както и интереситѣ на политическо гражданското възпитание на народа посредствено, ний ще укажемъ на прѣвѣния още фактъ по общенѣвѣстното и знаменателно происшествие по време изборитѣ на 22 Януарий тая година въ Търновско, гдѣго ний видимъ, по единъ най-незаконенъ и рѣшително произволенъ начинъ отъ страна на полицейскитѣ власти во главѣ г-нъ Министра на Вжтрѣшнитѣ дѣла и Министра Президента Г-нъ Стоилова „подъ страхъ на най-тѣжко наказание и даване въ сѣдѣтъ“ смѣло да се отрицаватъ свѣтенитѣ отъ Конституцията избирателни права на учителитѣ—граждани въ Търновскитѣ административенъ окръгъ, като имъ се запрѣтѣва да упражняватъ наедно съ народа избирателното си право, и по този начинъ, чрѣзъ единъ официаленъ полицейски редъ, да се отождествяватъ нашитѣ колеги на безправни роби.

Господинъ Министре! Нашето тукуъ недавно основано Варненско Околийско Учителско дружество съ цѣлъ да работи за „общото повдигане учебното дѣло въ прогресивна смисълъ, включително моралното, умствено и материално подобрѣние на народния учител и гарантиране неговитѣ права и свободи“ съгласно духътъ на чл. 2-й буква д отъ Уставътъ си, който гласи, че „дружеството се застъпва прѣдъ надлѣжнитѣ власти, заедно съ сжществуващитѣ подобни дружества, за онеправданитѣ учители“, не можеше да остане пасивно къмъ тия произволи надъ нашитѣ колеги, които сж общи и противъ насъ; то даже счита като първа своя обязанностъ, да се обърне съ енергическа протестация противъ едни така прѣстѣпни своеволия отъ страна на неимѣющитѣ власти да се располагатъ съ сѣдбата на и безъ това не малко онеправданитѣ народни учители, на които правата, като граждани, иматъ за гаранция основния на страната законъ—Българската Конституция.

Ний членовѣтъ на Варненското Околийско дружество, събрани днесъ, 12 Мартъ 1895 год., на общо извънредно засѣдание, слѣдъ като дълбоко скърбимъ, че въ нашата мила татковина, за възражданието и освобождението на която сж първи вървѣли учителитѣ на чело на интелегентната и съзнателна частъ отъ народа, слѣдъ като най-дълбоко скърбимъ, че въ нежъ продължаватъ да се упражняватъ угнетенията, тиранията противъ свободата на мисълта и дѣятелността, толкова необходими за политическото и гражданско възпитание на обществото, ний еднодушно рѣшихме най-енергически да протестираме противъ тия съ нищо неоправдателни произволи на грубата полицейщина и високо на всеуслишание заявяваме, че:

Заповѣди въ родѣ окръжното на Господина Министра Прѣдсѣдателя и Министра на Вжтрѣшнитѣ Работи отъ 7-й Септемврий миналата 1894 година подъ № 12285 и оно ва на Търновскитѣ Окрѣженъ Управителъ отъ 11 Януарий 1895 год. подъ № 220 не могатъ да иматъ абсолютно никаква задължителностъ спрямо никого отъ учителитѣ—граждани, на които избирателнитѣ права не сж отнети по сѣдебенъ редъ.

Вий сами въ окръжното си, отъ 22 Декемврий минжлата 1894 год., до г. г. Инспекторитѣ, за учителитѣ, по единъ положителенъ начинъ признавахте, че на Българския народенъ учител се дължи тѣгъдъ много за народното и политическото ни възражение и, че неговата, на учителя, роля не се съзира въ училището. И наистина, кой други по-вече отъ народния учител, най-близкия до народа и неговитѣ интереси служителъ, може да познава болкитѣ на невѣждитѣ маси и кой другъ по-вече отъ него слѣдователно има право и длъжностъ да услужва народу и му бѣде ръководителъ въ неговото политическо несъзнание, въ неговата гражданска неопитностъ?

Вий, Господинъ Министре, тържественно обѣцахте въ споменатото окръжно, че сж еднаква енергия ще бдите надъ нашитѣ права

и ще защитавате нашитѣ интереси, винаги, когато се прѣдстави нужда. Прочее, бѣдѣте послѣдователни въ общията си и дѣйствиелно ни защитете въ дадения случай, когато се погазватъ най-свѣщенитѣ ни права, като граждани на еднакво отечество, за просвѣщението на което ние сме посвѣтили живота си въ кръга на нашага скромна възможностъ.

Ний Ви обрѣщаме вниманието най-вече на слѣдующитѣ ни заявления:

1. Да сторите нужното, щото за нацрѣдъ да не се прислѣдватъ и малтретиратъ отъ страна на административнитѣ власти ония учители, които, върни на своята свѣщенна задача, дълбоко съзнающа своята висока миссия, ревностно и самоотверженно изпълняватъ своитѣ апостолски обязанности къмъ обществото, на което тѣ, като върни и прѣдани чада, плодотворно служатъ, тѣй като Вий сами Господине Министре—повтаряме да кажемъ,—Въ вашето окръжно изрично и вѣлегласно декларирахте тая реална истина, че *ролята на учителя трѣбва да бѣде не само специално педагогическа, но още и обществена*.

2. Да гарантирате противъ своеволията на властующитѣ пълната вѣротърпимостъ на убѣжденията, тържественно освѣтена отъ основния законъ за всѣки гражданинъ на общото отечество, и слѣдователно, да не се прислѣдватъ другаритѣ ни за тѣхнитѣ консервативни, либерални, демократически или социалистически въззрения върху обществото.

3. И като се признае еднакъ за винаги, че учителя, като членъ на интелегентната частъ на обществото, и, по самото естество на своята професия, като има най-големъ достѣжъ да познава народнитѣ нужди, то да му се даде най-широкъ просторъ на свобода и независима общественна дѣятелностъ, за да може по този начинъ да държи въ течението на политическо-гражданственното ни и политическо-икономическото ни движение невѣдущитѣ народни маси, които той трѣбва интегрално да просвѣщава. Това е най-големий неговъ нравственъ дългъ.

Ако ний, учителитѣ, повдигаме въпросъ за гарантиране на нашата самостоятелностъ и права, като граждани, това го правимъ за туй, защото интереситѣ на учебното дѣло и на учителя иматъ една законна и при туй една нераздѣлна връзка съ гражданскитѣ му и политически права; че народния учител, като общественъ дѣецъ, е посредникъ между интереситѣ на общественната просвѣта и на бдението отъ страна на държавата върху приложението на законнитѣ, касающа се главно по тая държавна администрация—Просвѣщение.

За Варненското Околийско Учителско Дружество:

Прѣдсѣдателъ: Н. Стойновъ.

Секретаръ: Н. Славевъ.

В Ж Т Р Ъ Ш Н И

— Социализмътъ, който има своя зародишъ въ самитѣ обществени условия на живота, вмѣсто да има болшинство привърженици у насъ, както на западъ, той отъ врѣме на врѣме си създава противници, по сжщитѣ ония причини, по които самата наука е била осждена да мине въкове, до като си пробие пѣтъ въ гѣстия мракъ, та да протегне на всѣкъ въ живота своето плодотворно влияние. Ако зарадъ въстѣржествуванието на извѣстна истина даже стала неминуемо да се пролѣе човѣшка кръвъ, то това е дължи, исклучително, на обстоятелството, че винаги масата киче въ невѣжество, положение, което я прави консервативна и пасивна къмъ явленията, били тѣ природни или обществени и която маса черпи своята духовна храна отъ привилегировани ретрогради, ползующи се на врѣмето си съ благоволения, почести и закрила. Тѣзи маса винаги, въ ущрѣбъ на собственитѣ си интереси, е била, и, може би, още много ще бѣде, орѣдие въ рѣцетѣ на ретроградитѣ, за да могатъ послѣднитѣ да държатъ работитѣ въ туй положение, въ което сж ги наслѣдили, като ги измѣняватъ до толкова, щото да извлечатъ лична полза за себе си, като въ това виждатъ прогресъ за страната.

Писача на статията „по стачкитѣ“, помѣстена въ 135 брой на в. „Черно Море“ съпада въ легиона на ретроградитѣ, защото, вмѣсто да разясни происхождения на стачкитѣ, той е украсилъ въвѣтника

си съ цѣли двѣ колони и повече, съдѣжанieto на които е единъ християнски моралъ къмъ „мързеливѣтъ момчета“, називаеми социалисти“, за тѣхнитѣ отношения съ работниците. Ако трудолюбieto, пѣтението, търпението и пр. сж, споредъ привилегированитѣ думбази, источники на благосъстоянието, то, споредъ „мързеливѣтъ момчета“, при днешнитѣ наредби, тия сжщитѣ нѣща, сж свързати отъ *ненаситнитѣ* къмъ *источникѣтъ*, на гърба на които ся гонятъ първитѣ.

До колко е въщъ по социалния въпросъ писача въ „Ч. М.“ се вижда отъ зададения му въпросъ: „съ тѣзи стачки не се ли нарушава нѣкакви божественни принципи за любовта, равенството и взаимното подпомагане?“ Социализма, като наука, не признава никакви „божествени принципи“; той признава само туй, което може да докара работата (техниката), производството и особено машинното производство. Този отговоръ е крайно лакониченъ, може би и не пълненъ, нѣ ний не щемъ да правимъ голѣма честъ на „Ч. М.“ да трактуваме такива въпроси заедно съ него, които сж тегга incognita за неговитѣ платени редактори. Колкото се отнася до стрѣмленията на социалистѣтъ да додѣта на властѣ, за да реализиратъ известни нѣща отъ общия тѣхенъ комплектъ на идеи, то нищо въ това прѣстѣпно нѣма. Стига тѣ да сж убѣдени; стига да се ръководятъ по опрѣдѣлени начала въ дѣйствиетѣ си; начала, които се опрѣдѣлятъ отъ самия реаленъ миръ. А какво може да се каже за такива политикани, които нѣматъ никакви принципи и се борятъ за властѣ? които иматъ за послѣдователи вчерашни елементи отъ тираническата партия на Стамбулова и сега, за служби, за пари и пр. облаги, обръщатъ *„думитѣ въ дѣла“*.

— Бѣснуванията на полуцейскитѣ страсти продължаватъ. На 5-й Февруарий т. г. е било опрѣдѣлено да станатъ на ново изборитѣ за общински съвѣтници въ г. Дръново. Още отъ 4-й се забѣлѣзало движението и дрѣнканието на стражарски саби изъ Дръновскитѣ улици. Къмъ 11 часа на 5-й полицията, съ голи шапки и на коне, е разгонила избирателитѣ, арестувала много опозиционери избиратели, прѣдала урнитѣ въ рѣцѣтъ на правителственитѣ, които извършили избора на своитѣ хора. Ний осаждаме таи постѣпка на Стоиловата полиция, която трѣбваше да бѣде само зрителка и да гарантира избирателното право за всички.

— Варненския Окр. Управителъ В. Поповъ, който се е заемъ да искорени всичко честно изъ своето управление и да го замѣни било съ гнилото консерваторско, било съ развратното стамболовско, чрезъ подвѣдомственния си Провадийски Окол. Началникъ Велковъ, е отчислил секретаря при Провад. Окол. Управление г. Чони Недѣлковъ, чловѣкъ съ доказана честностъ и безукоризнено повѣдение. На добъръ часъ на Стоиловата тактика, която се изразява само въ понижаване или отчисляване на несъчувствувашитѣ ъ. — Близко е 18-й Май!

— Варна—Прѣдсѣдателю Учителското Дружество копие в. „Народна Самозащита“.

Днесъ учителитѣ отъ Кулската, Околия събрани на заседание, основаха околийско учителско дружество.

Прѣдсѣдатель: С. Ивановъ

— Учимъ се, че въ с. Крумово. Варненска Околия, е било основано изъ тия дни, отъ земледѣлцитѣ и овчаритѣ въ това село, едно спестовно акционерно дружество, което ще има за цѣль да дава пари съ лихви на нуждающитѣ се селени — земледѣлци и овчари. Като излиза инициативата отъ самитѣ селени и като ще сж лихвитѣ за самитѣ тѣхъ, ний не можеме освѣнъ да поздравимъ и насърчимъ Крумовци, като похваляваме инициаторитѣ и подканяме всички селени да станатъ членове на дружеството, което щѣло да има за цѣль ефтиния кредитъ на селското население, като го отърве отъ ходение по банки и разни лихвари. До пѣти ще поговоримъ върху ползата отъ таквото дружество.

— Телеграфиратъ на „Новое врѣме“ отъ Белградъ, отъ 6 Мартъ т. г., че се е откаквало испращанieto на двама български епископи въ Солунъ и Мелникъ. Не знаеме това до колко е вѣрно, но като се има прѣдъ видъ съобщението на в. „Право“, че турскитѣ власти не само позволили внасянето на българскитѣ вѣстници: *Миръ, Прогресъ, Стара Планина и Свобода* въ Турция, но даже властитѣ официално поканили българскитѣ общини да се абониратъ на тия вѣстници, може да се прѣдполага, че надъ Турция е упражнено известно влияние, ако и да не може да се опрѣдѣли отъ гдѣ. Едни казватъ, че това е слѣдствие на сериозното движение напоследѣтъ, развивано енергически отъ македонцитѣ по освобождението на татковината имъ.

— Народната (?) партия (хората около „Миръ“ и „Прогресъ“) е изѣзала въ органитѣ си съ написана вече программа. Въ 70-й брой на в. „Миръ“ тая программа е напечатана цѣла подъ надсловъ: *„Станъ на Народната Партия“*. Отъ тая *Уставъ*, отъ цѣлѣта, както си поставя Народната Партия, отъ началата, на които тя казва че ще служи, отъ организацията и отношенията които тя си опрѣдѣля да държи спрямо другитѣ партии у насъ, се види, че тя излиза напълно отъ принципитѣ: *ще го лажимъ и ще се лажимъ* само и само да бѣждѣтъ шефоветъ на тая партия министри. Но слушай читателю, що казва въ своитѣ най-главни части самия Уставъ:

„Чл. 1. Цѣлѣта на Народната партия е да сгруппира и съедини всички способни, честни и добри български сили въ едно цѣло, като има за задача добросъвестното приложение на конституционнитѣ принципи въ управлението на страната.

„Чл. 2. Началата на Народната партия сж: а) вѣрностъ и прѣданностъ къмъ прѣстола на царствующия княжеески домъ и династията му; б) искрена признателностъ къмъ нашата освободителка и заякчаване върскитѣ и интереситѣ, които ни свързватъ съ нея; в) икономическо повдигане на страната чрезъ покровителствуване на местната търговия, промишленостъ и занаялъ.

Отъ това се види, че когато всичко честно, всичко способно и всичко добро у насъ е противъ всичко консерваторско, всичко гнило и всичко ниско-съединителско, всичко ретроградно и егонистично, когато всичко това честно, способно и добро е противъ домогванията на руский царъ, Г-нъ Стоиловъ се стрѣмва да го зашамади, да го въвлече въ примитѣ си за да може, по-славно отъ Стамбулова, да изиграе наченатата си тиранска роль; отъ друга страна когато той сжщии руски царъ е противъ прѣстола и династията на Князь Фердинанда, противъ независимостта на българския народъ, противъ неговата конституция и всички свободи, Г-нъ Стоиловъ декларира и любовъ къмъ Фердинанда и конституцията и признателностъ къмъ руский царъ, съ заякчаване на върскитѣ и интереситѣ, които ни свързватъ съ нея. Какво противорѣчие, каква несъвместимостъ! Но Стоиловъ е консерваторъ и той може да каже, правете така: „та и хлѣба цѣль и кучето наѣдено“. Ний вѣрваме, че до като у насъ дохождатъ на властъ разни работѣщии сжщества, до тогава нѣма да има управия ний въ управлението у насъ, ний въ мисълѣта. А за сега, ний се надѣмъ, че никой способенъ човѣкъ не върви и нече трѣгне по безкадрний планъ и пакъ на Стоилова, никой отъ честнитѣ добри хора нече се съгласи да продаде независимостта на отечеството си за хатѣра на Стоилова, че той искалъ да има *Народна партия* за да бѣде министъръ. Но галиматията въ устава, кашатѣ (лъпата), съ която Стоиловъ иска да цѣри ранитѣ на нещастна България е по интересна. Слушайте: конституционно управление, вѣрностъ и прѣданностъ къмъ династията на князь Фердинанда, истинска признателностъ къмъ нашата освободителка, заякчаване върскитѣ и интереситѣ, които ни свързватъ съ нея — това сж съставнитѣ части на лъпата. Но конституция съ абсолютизмъ, консерваторщина съ вѣрностъ и прѣданостъ, Фердинандъ и Николай II, независимостъ (остѣпки и послѣпки) съ признателностъ и заякчаване на върскитѣ и интереситѣ, които ни свързватъ съ руский царъ, сж сжщо кокошка съ лъсица, свѣтлостъ съ тъмнина, Декември съ Май, адъ ужасенъ съ рай. Повтаряме: не е възможно конституционно управление при едно работѣщии въ двореца, не сж възможни конституционно управление и независимостъ при една признателностъ и заякчаване на върски и интереси съ руский царъ, защото той иска пълното ни подчинение; не е възможно едновременно днесъ помирение съ Руссия и вѣрностъ и прѣданностъ къмъ прѣстола. Всичко това показва колко неосжществима ще бѣде програмата на Народната партия.

МѢСТНИ

— Въ последния си брой „Стопанина“ нав. „Черно-Море“ се подиграва най-безсѣвестно съ финансовото положение на Варнен. Градска Община и твърди, че общинското управление неможало да си събере даядята, защото той (Стопанина) опонираше. Сжщо така твърди, че заема на общината не се е разрѣшилъ отъ правителството, защото той пакъ (Стопанина) опонираше по него и защото гражданитѣ нѣматъ довѣрие въ постоянния съставъ на Общинския Съвѣтъ, а пъкъ ние отъ себѣ си ще кажемъ, че заема не се утвърди за туй, защото не е кметъ кумеца на управит. В. Попова, А. Савовъ, и защото не е съвѣтникъ, Стопанина, който е добъръ финансистъ и като такъвъ бѣше уредилъ сждебното приставство въ гр. Руссе. На всичкитѣ тия подхвъргания обиди за финансовото положение на общината, отговаряме: че прихода на Общината „до сега, е близо 160 хиляди лева“ т. е. много по-голямъ отъ други год. ни, но не е чудно да нѣма наличностъ въ касата, защото има и редовни расходи, които могатъ се видѣ отъ всѣкого. Ако Общинската Каса нѣма наличностъ тия 2—3 деня, това доказателство ли е, че приходитѣ на общината непостѣпватъ по недѣлѣние на гражданитѣ и по опониране на г. Стопанина? Тогава, какво ще ни каже той, за гдѣго въ касата на Окрѣжния Съвѣтъ се гонятъ мѣшалѣтъ отъ ъ мѣлъцъ нѣсамъ, и името отъ тогава, отъ когато е станалъ съвѣтникъ *Стопанина*? Питаме: защо Стопанина не урежда финансовото положение на Окр. Съвѣтъ, като съвѣтникъ а се мѣси въ общинскитѣ работи? Обявяваме на всеуслышание, че Окр. Съвѣтъ, благодарение на съвѣтницѣ като „Стопанина“ и други тѣмъ подобни, сключили съ най-тъжки условия 200,000 лева заемъ, за исплащане дълговетѣ си и заплатитѣ на чиновницѣтъ. Сравнете, г. Стопанино финансовото положение на Варненската Община и Окрѣжния Съвѣтъ и като *публицистъ*, безпристрастно се произнесете.

— Като публицисти и граждани на градътъ Варна, длъжни сме да сообщимъ факта, че единъ-

никитѣ на мѣстото си тукъ полицейски приставъ Караманлиевъ билъ пониженъ на паспортенъ приставъ въ г. Водинъ за туй, че отказалъ да събере отъ участвитѣ си правителствени манифестантъ на 19-й Февруарий вечеръ,а, които слѣдъ манифестациитѣ, по командата на полицията, щѣли били да свалятъ кметского (присѣдаж имъ!). Ето на какво значи да бѣдешъ честенъ служителъ и съвѣстенъ чиновникъ при сегашното управление! Навърно, г-нъ Стоиловъ ще сваля вече опозиционното кметство въ града, защото сега има сѣ послушни полицейски чиновници: като напримеръ: новоназначениятъ съ съмнително поведение тукъ полицейски приставъ!

— Следующий договоръ ний е испратенъ отъ общарското дружество „Трудъ“ въ града ни, съ молба да му дадемъ нѣцѣло мѣсто въ „Народна Самозащита“. Ний правимъ това на драго сърдце. Ето договора:

ДОГОВОРЪ (Кредитъ нѣма).

Днесъ, 13-й Февруарий 1895 год., членовѣтъ на общарското дружество „Трудъ“ въ гр. Варна и тия, които сж вѣнъ отъ дружеството общари, събрани на общо извънрѣдно събрание и слѣдъ дълги разисквания по въпроса за неотпушане кредитъ и поправка на изработени вѣнъ отъ България обща, вземаха рѣшение и съставиха настоящий договоръ:

Чл. 1. Отъ 13-й Февруарий 1895 год. никой отъ подписавшитѣ настоящий договоръ на никому да не отпуска въ кредитъ изработена стока.

Чл. 2. Никой, отъ подписавшитѣ настоящий договоръ, нѣма да поправа обща изработени вѣнъ отъ България.

Чл. 3. Ако нѣкой отъ подписавшитѣ настоящий договоръ, наруши пунктъ 1-й, глобява се по слѣдующий начинъ: ако кредитната сума е до сто (100) лева, глобява се съ 50%; ако кредита е по-горѣ отъ 100 лева глобява се съ 100%.

Чл. 4. Ако нѣкой наруши 2-й пунктъ отъ настоящий договоръ, глобява се за прѣвъ пакъ съ 5 л., втрорий пакъ съ 10 лева, третий — съ 20 л. и т. н.

Чл. 5. Прѣдсѣдателя е длъженъ да назначава тайни ревизори, на които се дава отъ настоятелството удостовѣрение, приподписано и подпечатано, за да имъ служи въ врѣме на ревизия. Тия, които откриятъ че дѣйствително нѣкой отъ подписавшитѣ е нарушилъ настоящий договоръ, се възнаграждаватъ съ 1/3 отъ глобата, освѣнъ това 1/3 отъ глобата се дава комуто и да било, ако той изнамѣри нѣкои нарушения по тая договоръ и докаже това прѣдъ настоятелството.

Възлага се грижата за издирване нарушенията по тая договоръ, на настоятелството на общарското Дружество „Трудъ“.

Чл. 7. Ония отъ нарушителитѣ, които не искатъ доброволно да внесжтъ глобата си, съ тѣхъ се съставя по сждебенъ рѣдъ.

Събранитѣ пари отъ глоба ще се съхраняватъ у касиера на дружеството и ще се употребяватъ за благотворителна цѣль.

Въ удостовѣрение на това, че ний, подписавшитѣ настоящий договоръ, ще се придѣржаме най-строго въ горѣказанитѣ членове и че ще се подчиняваме на властѣта на горѣказаното настоятелство, скрепяваме настоящий договоръ съ собственитѣ си саморѣчни подписи.

Чл. 8. Извлѣчение отъ настоящий договоръ да се публикува въ единъ отъ мѣстнитѣ вѣстници.

Чл. 9. Отъ настоящий договоръ на всѣкой отъ подписавшитѣ ще се даде по единъ екземпляръ, за да се ръководжѣтъ по него.

Прѣдсѣдатель: Хр. Стоиновъ, Подпрѣдсѣдатель: Д. В. Бедѣлевъ, Секретаръ: П. Вергиевъ, Подсекретаръ: Г. Е. Дедяковъ, Касиеръ: Ст. Н. Коларовъ, Съвѣтници: Из. Георгиевъ, Т. Теохаровъ, П. П. Кожухаровъ, А. Н. Архондиевъ, Д. Тодоровъ, К. П. Гранчаровъ, Членове: А. Константиносъ, Ж. Пиндиковъ, С. Лефтеровъ, Г. Парушевъ, П. Ивановъ, П. Щеревъ, А. Симовъ, Г. Фридмановъ, Ф. Теодоровъ, Д. Желъзовъ, В. Драгановъ, А. Я. Буровъ, С. Илиевъ, К. Ивановъ, К. Х. Николовъ, П. Василевъ, А. Христовъ, К. С. Марангозовъ, П. Макриолу, А. Ивановъ, Т. Георгиевъ, Л. Скулевъ, Г. Ивановъ, М. П. Кожухаровъ, П. Бедѣлевъ, П. Атанасовъ, С. Теневъ, Н. Вълчевъ, А. Димовъ, С. Я. Галацки, П. К. Сарайдаровъ, Ф. Сарайдаровъ и С. Д. Боневъ.

Този договоръ, както и самото сжществование на общарското Дружество „Трудъ“ въ града ни е едно радостно явление. Ний похваляваме общарското съсловие за гдѣто захрана да съзнава своитѣ интереси и всички общари еднакво захващатъ да съзнаватъ, че само съ общо съгласие, съ общи усилия тѣ ще могатъ било да се борятъ противъ конкуренцията на Западъ, било да подобрятъ горѣ долу положението си. Но като похваляваме общаритѣ въ града ни за задружението имъ борба при въ злоупотребиленieto съ кредита и конкуренцията на Западъ, ний съ туй сме далечъ да признаемъ, че тѣ сж извършили всичко, което е потребно за да се избавятъ отъ злото и да извършатъ всичко, което ще подобри положението имъ: ще се явятъ хора, които далечъ — не съ въ числото на договорющитѣ се и ще хванатъ да работятъ на кредитъ, други, които ще поправятъ обща, изработени на Западъ и тогава контрентитѣ ще бѣждѣтъ изложени на конкуренция която ще изиска или нарушения, а слѣдователно и уничтожение на договора, или земане на по радио нални и научни мѣрки. А тия мѣрки, сж спорѣтъ насъ: здравата, бърза и хубава работа, понижение

на цѣнитѣ и сгруппиранието на всички работници обучава въ общи (една или двѣ) работилници, гдѣ то съ общъ трудъ ще се печели и ще се дѣли и ще може да се конкурира всѣки частенъ, който иска да злоупотрѣбѣва, обучава (защото съ общи сили и общи срѣдства ще могатъ да се набавятъ най-усвършенствувани машини и другитѣ обучаващи такъми плюсъ ефтини стоки—материали като ще се добиѣтъ и познания за съвършенството на работата). Това сгруппирание, спорѣдъ насъ е, единственната сигурна стойка, е единственното срѣдство за унищожение на безсърдечната конкуренция и то само остава да се прѣпоръча на обучаващия еснафъ у насъ, който трѣбва, колкото е по-рано, да се загрижи за положението си до като хитритѣ капиталисти евреи, немци или руски не сж имъ наложили хомота на конкуренцията.

ДОПИСКИ

До Господина Редактора на в.
„Народна Самозащита“.

Господине Редакторе,

Като знаѣ, че Вий вижги вземате страната на беззащитнитѣ и бичувате всѣка една общественна неправда, въ лицето на когото и да се върши тя, испращамъ настоящата си дописка до Васъ, като съмъ повече отъ увѣренъ, че ще и дадете мѣсто въ колонитѣ на уважаемий Ви вѣстникъ.

Тѣзи дни, г-не Редакторе, общественното внимание въ града ни е залесано отъ едно явление, колкото грозно, толкова и печално по своитѣ послѣдствия. Исклучена е, или по вѣрно принудена е да си даде оставката, една отъ градскитѣ ни учителки при такива обстоятелства, които навѣждатъ човѣка на твърдѣ скръбни мисли. Съ десетки дѣца се лишаватъ отъ възпитателка и то когато приближава вече края на учебната година; остава оповорена и жъртва на безправствеността една мама, домашнитѣ на която сж очаквали своето прѣпитание, може би само отъ нея . . .

Тази мома, родомъ изъ гр. Шуменъ, става вече три години, какъ учителствува въ града ни; първитѣ двѣ години, тя съ своето често промѣняване на квартири, е обръщала вниманието на хората, ако това, разбира се, само по себѣ си, и несъставлява нѣкакво прѣстѣпление.

Прѣвъ тази учебна година нашия градъ се удостои и съ една господжа учителка, пакъ изъ градъ Шуменъ, за легкото повѣдение на която прѣвъ минѣли години много хора сж расправяли; вѣрно ли е това или не, незная, нѣ фактъ е, че тя съ своитѣ интриги и доноси, нѣколко пкти вѣче е поставяла въ обтегнати отношения училищното настоятелство съ учителското тѣло въ града ни. Младата учителка, „единичка виновница“ на прѣстѣплението остана да живѣе при тая господжа. Възъ тука да ги посѣщава единъ младъ господинъ, наскоро дошелъ въ града ни, като секретаръ на едно учрѣждение; това обстоятелство впрочемъ не обърна изпърво вниманието на никого; посѣщениета, обаче, почнаха да зачестяватъ както отъ едната тѣй и отъ другата страна. Най послѣ този господинъ е изявилъ вѣсторжено своята любовъ къмъ младата учителка, като не прѣставалъ да я оглушава съ потокъ отъ многодумства.

Съ това се даде материалъ на хората да говорѣтъ, че „има и друго“... Расправятъ даже, че младата учителка е отишла вѣднѣжъ при този господинъ, като му заявява, че, ако не я вземе за жена, ще го тѣгли подъ сѣдъ, а този, тѣй щедро плащанъ отъ Държавата чиновникъ, я изругалъ и испѣдилъ отъ стаята си . . .

Печално явление, което поразява единъ честенъ чекорѣкъ не само по формата, но и по причинитѣ си... И наистина, кой е миноватъ за това? Само жертвата ли? Не. Отъ една страна невинностъ и беззащита, а отъ друга, развратъ, лукавства и хитростъ; нѣ енаказана само, и безъ туй наказаната, тая мома: общественното прѣзрение е само за нея, а младий господинъ и господжата се ползватъ още съ довѣрие и почитъ. Неуже ли всичкий позоръ трѣбваше да се лепне надъ тая беззащитна мома, тѣй ловко подмамена отъ единъ развратникъ и една господжа? Обръщаме вниманието комуто трѣбва.

Г. Балчикъ, 8 Мартъ 1895 г.

Съ почитание:

Единъ гражданинъ

Р. С. Повече подробности по тази случка ще се доставятъ въ скоро врѣме на почитаемота редакция.

До Господина Редактора на в.

„Народна Самозащита“

Господине Редакторе!

Моля дайте мѣсто на слѣдующитѣ ни нѣколко рѣдове по македонски въпросъ.

Извѣстно е почти на всички, че дружеството въ г. София *Македонский Коммитетъ* е паздало покана за свикване единъ конгресъ отъ всички македонци и македонски дружества за обсъждане въпроса по общата организация на македонското освободително движение и да тури въ редъ работитѣ, които трѣбва да се извършатъ, за да се достигне освобождението. Тая инициатива е колкото потрѣбна, толкова и похвална. Но едно само: отъ вѣстникитѣ, които четемъ, „Гласъ Македонски“ и „Право“, както и отъ частнитѣ писма, които всѣкидневно се получаватъ отъ София, се види, че съществуващитѣ тамъ двѣ македонски дружества — „Македонский Коммитетъ“ и „Братский Сюзъ“ се намѣрватъ въ непримирима вражда и раздоръ. Всичко това слѣдователно немощеше освѣтъ въ да се отрази на нашитѣ работи, на общото ни политическо движение, което на много мѣста по много причини, е чакало да бѣде подвѣдено и насочено отъ София, глѣдало е да се вдѣхновява отъ тамъ. Тоя раздоръ, тия лоши отношения мѣжду политическитѣ ни другари въ София сж повлияли много злѣ на другитѣ—въ провинцията—наши братя, а за туй ний и виждаме разни мнѣния за повдигнатия отъ Варненското Полит. Македон. Дружество „Отечество“, въпросъ за конгреса: едни сж съгласни да се състои тоя конгресъ на 19-й Мартъ, други сж за отлаганieto му въ Априлъ. И трѣбва да признаемъ Конгреса, наистина, е прибрзанъ. Види се, ний се надпреварваме въ София, кой да събере ефимернитѣ лаври, каквито сж тия за свикването на единъ Конгресъ. Освѣтъ туй мѣжду „Коммитетъ“ и „Сюзъ“, както се учимъ отъ едно частно писмо и четемъ въ „Право“, *кассата* е играла голѣма роль за раздора. Всичкитѣ тия работи не сж добри и не биѣтъ добри въ очитѣ. Ний мислимъ, че нашитѣ софийски другари нѣматъ никакви привилегии и немогатъ да монополизиратъ командата, ако и да могатъ да я даватъ по всички линии, ако само такъво право имъ е дадено отъ всички македонци. Ний мислимъ, че никое отдѣлно македонско дружество неможе по своему да се распорѣжда съ *кассата*, съ парата, която се събира отъ бѣднитѣ искренни, истински любящи отечеството си работници. Ето защо, мислимъ ний, „Македонский Коммитетъ“ е направилъ грѣхъ, гдѣто произволно свиква конгресъ, безъ да е разяснено на всички, на массата значението на Конгреса, безъ да се попитатъ другитѣ дружества желаятъ ли да се свика такъвъ конгресъ, кога, гдѣ и по колко делегати да се испратятъ. Нѣщо повече „Макед. Коммитетъ“ казва въ поканата си—които немогатъ да испратятъ делегатъ да опъл-помощатъ отъ софийци. Това ни кара да се съмняваме въ много нѣща, но ний нече ги казваме тука. Ще забѣлѣжимъ, обаче, че „Макед. Коммитетъ“ бѣше длѣженъ на дълго и широко да расправи за важността, която има неиспращанieto на конгреса на колкото се може повече делегати отъ вѣтъ, защото само тогава си има мѣстото единъ конгресъ, само тогава щеше да се разбере какъ мислятъ и другитѣ македонци, които не сж въ София и само тогава щеше да се занесе мѣжду массата истинский смисълъ на Конгреса и неговитѣ рѣшения и впечатления—познание, солидарностъ и пр., като не се испущаше изъ прѣдъ видъ и това, че много рѣшения на конгреса ще трѣбва да се принесатъ до массата непосредствено и само устно. Както и да е но това не стана, а „кассата“ раздухва повече раздора. Но понеже е думата за *кассата*, нѣка кажеме и за нея нѣколко думи. Ще трѣбва да се разбере отъ всички и да се внуши на всички, че никой нѣма право да счита общата касса за своя. Тая обща касса никогажъ не трѣбва да се счита касса на едно дружество, ако за удобство и да е потрѣбно да бѣде оставена, присѣдинена къмъ нѣкое дружество. Но кое може и трѣбва да бѣде това дружество „Македонский Коммитетъ“ ли, „Бр. Сюзъ“ ли или друго нѣкое дружество, това ще остане работа на Конгреса, който ще изработи организацията, и ще установи върховното управление на Общото Дружество, въ рѣшитѣ на което трѣбва да се намѣрва *кассата*. Като се разбира, прочее, работата така, ний считаме за своя длѣжностъ да напомнимъ на софийскитѣ си другари, че тѣ трѣбва да прѣстанатъ да се каратъ за кой да се распорѣжда безотчетно съ общата касса и че е врѣме когато всичко трѣбва да се урѣди, та заедно съ това да се турятъ въ редъ и смѣткитѣ на общото дружество. Ний не знаемъ дали Конгреса на 19 Мартъ ще може да се състои, но, за всѣки случай,

за неизлишно считаме да напомнимъ на делегатитѣ, които ще участвуватъ на тоя конгресъ, че за урѣжданieto на общитѣ работи ни най малко нетрѣбва да се обръща внимание на каранията мѣжду нѣкои лица отъ „Коммитетъ“ и „Сюзъ“. На добрата воля на тия дружества остава да влѣзатъ заедно въ общата организация; на добрата воля на отдѣлнитѣ непримирими до сега помѣжду си личности остава да се сгруппиратъ и здружатъ за солидарна дѣятелност по свѣтото освободително дѣло. Но, ако тия личности продължаватъ да се хулятъ, ругаятъ и наричатъ „глупци“ и „предатели“, на конгреса лежи длѣжността да тури еднажъ за всѣкога край на тия позорящи цѣлото дѣло публични распри. Врѣме е демагогството да прѣстане да се счита мѣжду насъ единъ законенъ произволъ, а да се научимъ да черпимъ вдѣхновението на своята дѣятелност изъ себе си не като единици а изъ цѣлото, въ което се крие здравий смисълъ на борбата и успѣха въ нея. Самъ-всѣки знае това—особенно при сложността и величието на едно освободително дѣло, никой неможе да направи нищо и всички, които егостически искатъ да останатъ сами борци на бойното полѣ, като отстраняватъ отъ себе си другитѣ, като ги пропѣждатъ или даже унищожаватъ, правятъ единъ голѣмъ грѣхъ прѣдъ отечеството си. Въ навечерието, прочее, на единъ конгресъ, ний, по истинскитѣ свои чувства къмъ освобождението на татковината ни — Македония—се обръщаме къмъ всички македонци и ги приканваме да влѣзатъ въ общата организация; къмъ „Коммитетъ“ и „Сюзъ“—да оставятъ на страна сѣгашиятъ си отношения и безплодни даже врѣдни распри; а къмъ конгресиститѣ—че тѣ трѣбва да работятъ безъ да се стесняватъ отъ тѣсни егоизми—съ тѣхъ ще бѣде цѣлото онова, което ще имъ даде и материална и морална сила.

Дано се увѣчае съ успѣхъ нашето дѣло.

Варна, 10 Мартъ 1895 год.

Нѣколко македонци.

ДОБРИЧКО ГРАДСКО-ОБЩИНСКО

Управление
№ 1003.

10 Мартъ 1895 год.

г. Добричъ.

Прѣтисъ.

До Господина Редактора
на в. „Черно Море“.

въ гр. Варна.

Въ два броя наредъ 134-й и 135-й отъ стопануемия Ви в. „Черно Море“, има помѣстено по едно антрефиле отъ които: въ първото се казва, че билъ издаденъ приказъ отъ кмета, съ който се забранявали въ общинската библиотека политическитѣ вѣстници, а въ второто антрефиле — въ слѣдующий брой — се казва, че Добричскій Кметъ отменилъ приказътъ си, съ който бѣше наредилъ да не се оставятъ политическитѣ вѣстници за четение въ общинската библиотека.

За възстановление на истината, моля Ви, Г-не Редакторе, да напечатате слѣдующето опровержение въ единъ отъ първитѣ броеве на в. „Черно Море“.

Кметството не е издавало положително никакъвъ приказъ, било за заоразяване политическитѣ вѣстници въ общинската библиотека, било пъкъ такъвъ за отменивание на първия. Навѣрно, Господине Редакторе, Вий сте станали жертва на нагла и безсвѣстна лѣжа, защото, ако доносчика Ви бѣше честенъ човѣкъ, въ слѣдующия брой—135-й—щеше да поправи грѣшката си, като яви, че такъвъ приказъ—за забраняване политическитѣ вѣстници въ библиотеката—не е билъ издаванъ и че погрѣшно му било съобщено, но той—доносчика Ви—за да бѣде послѣдователенъ въ лѣжата, съобщава, че билъ издаденъ другъ приказъ, който отменивалъ първия.—Е да, за да се каже самага истена, се изисква честностъ и свѣсть, качества, които съвършено липсватъ у вашия доносчикъ.

Кметството твърдѣ съжелява, че редакцията Ви препорѣчва вѣстникътъ си прѣдъ Добричскитѣ граждани, като такъвъ, и е станалъ органъ за прокаркойто безцензурно печати всичи наглости и мерзости вание безчестни интриги. Подписали Кметъ Д. П. Ковачевъ Секретаръ Поповъ.

Вѣрно.

Градскій Кметъ: Д. П. Ковачевъ.

П. Секретаръ: А. Тодоровъ.

ОБЯВЛЕНИЕ

ХОТЕЛЪ „ЧЕРНО МОРЕ“

въ гр. Варна.

Долуподписанный, Иванъ Яначковъ, извѣствамъ на почитаемота публика и интересующитѣ се пжтници, че отъ днесъ 11 Мартъ тая година—съмъ отворилъ въ г. Варна, V участъкъ, до Ибрямъ Капусу—до Княжеската порта—*Хотелъ „Черно Море“* подъ № 40. При мене, въ хотела, пжтницитѣ ще намѣрятъ чисти и хубаво мобилирани стаи и бърза прислуга съ умѣренна цѣна.

Гр. Варна, 11 Мартъ 1895 год.

Хотелиеръ: **Иванъ Яначковъ.**

Отговорникъ: **Петръ Булашевъ.**